

## Apocalipsa 1:4



*Ioan, celor șapte biserici ce sunt Asia: Har vouă și pace din partea celui care este, care era și care vine, și din partea celor șapte duhuri ce sunt înaintea tronului său,*

*Ἰωάννης ταῖς ἑπτὰ ἐκκλησίαις ταῖς ἐν τῇ Ἀσίᾳ· χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη ἀπὸ ὁ ὢν καὶ ὁ ἦν καὶ ὁ ἐρχόμενος, καὶ ἀπὸ τῶν ἑπτὰ πνευμάτων ἃ ἐνώπιον τοῦ θρόνου αὐτοῦ,*

„... celor șapte biserici...” ταῖς ἑπτὰ ἐκκλησίαις

Oricine citește aceste cuvinte fără să fi fost influențat de diversele comentarii pe care oamenii le-au făcut de-a lungul timpului, va înțelege că Ioan, în momentul în care scria aceste cuvinte, era pregătit să le trimită sub formă de scrisoare unor destinatari reali, și anume „*celor șapte biserici ce sunt în Asia*”. Mai târziu în această carte sunt date și numele lor: Efes, Smirna, Pergam, Tiatira, Sardes, Filadelfia și Laodiceea (cap. 2-3). Este desigur posibil ca anumite amănunte, precum numărul de șapte sau conținutul selecției făcute - șapte din probabil mult mai multe biserici ce existau în acel moment în Asia - să aibă și înțelesuri figurative, duhovnicești. Spre exemplu, unii cred că numărul de șapte biserici sugerează faptul că această carte se poate considera ca fiind destinată tuturor bisericilor din lume, căci numărul șapte simbolizează completitudinea dumnezeiască, și, drept urmare, problematica abordată pentru cele șapte biserici este general valabilă pentru toate bisericile din lume. Se mai spune apoi că cele șapte biserici reprezintă vârstele bisericii în general de-a lungul timpului. Oricum ar fi, faptul că această carte urma să fie trimisă literalmente celor șapte biserici nominalizate este, cred, incontestabil. Asta din cauză că noi știm cu siguranță că acele biserici chiar existau în mod real în acele timpuri și este de neînchipuit ca apostolul Ioan să facă afirmații despre lucruri concrete legate de fiecare din acele biserici fără ca afirmațiile respective să-și aibă corespondent în realitate și fără să fie deci adevărate. Altfel, cum ar fi citit acele cuvinte creștinii din Efes, să zicem, sau din Smirna, sau din oricare alta din cele șapte biserici, constatând că de fapt acea epistolă nu fusese niciodată trimisă lor? Sau cum ar fi interpretat acei creștini afirmațiile concrete ale lui Ioan cu privire la ei, cum că, de exemplu, puseseră la încercare pe cei ce zic că sunt apostoli și i-au găsit mincinoși (2:2), dacă acele afirmații nu ar fi avut decât un sens figurativ? Sau că părăsiseră dragostea lor cea dintâi (2:4), sau că Antipa fusese omorât la Pergam probabil din pricina mărturiei lui pentru Isus Hristos (2:13) și că unii din cei de acolo urmau o învățătură mincinoasă, cea a Nicolaiților (2:15), etc., dacă toate acestea nu erau lucruri reale, concrete, și adevărate?

Că tema cărții Apocalipsei se extinde asupra a mult mai multe lucruri decât cele câteva aspecte concrete legate de cele șapte biserici este adevărat și nimeni nu trebuie să pună la îndoială faptul că ea este destinată tuturor creștinilor din toată lumea și din toate timpurile, chiar dacă este în mod declarat adresată unui număr limitat de șapte biserici. La urma urmei, chiar și epistolele adresate fiecare în parte unei singure persoane - precum cele către Timotei sau Tit - sunt destinate de fapt a fi citite de către toți creștinii, din toate timpurile și din orice loc. Oriunde s-ar întâmpla, de pildă, ca entuziasmul acela caracteristic începutului vieții unei biserici să scadă și oamenii respectivi să-și fabrice un alt suport pentru credința și nădejdea lor decât ceea ce primiseră la început și-i determinase să-și dorescă nașterea din nou, se vor afla în situația bisericii din Efes, care-și părăsise dragostea dintâi (2:4) și vor înțelege că și lor li se poruncește să se pocăiască și să se întoarcă la faptele lor dintâi (2:5). De asemenea, oriunde s-ar întâmpla ca vreo învățătură străină să-și facă loc în biserică, pervertind învățătura simplă și curată a lui Hristos, oamenii aceia, citind cartea Apocalipsa vor înțelege că nu sunt cu nimic mai buni decât cei din Pergam (2:14) sau Tiatira (2:20), care făcuseră așa și iată că sunt admonestați de Hristos prin cuvintele acestei cărți. Față de toate acele lucruri deci toți creștinii - din toate timpurile și din orice loc - sunt chemați să audă „*ce zice bisericilor Duhul*” (2:7,11,17,29; 3:6,13,22).

„Har vouă și pace...” χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη

---

Când citesc aceste cuvinte, îmi vine în minte o expresie pe care mulți oameni o folosesc fără să știe (eventual, fără să se mai gândească) ce anume înseamnă ea: „anul de grație cutare...” Expresia aceasta înseamnă „anul cutare de la Isus Hristos încoace”, adică anul respectiv din era creștină. Iar era creștină înseamnă perioada de timp în care harul (sau grația) lui Dumnezeu este peste întreaga omenire, perioadă care începe cu prima venire a lui Hristos în lume și se va termina odată cu cea de-a doua venire a lui. Într-adevăr, Hristos a venit în lume pentru a aduce peste întreaga omenire harul lui Dumnezeu, prin care oricine crede în el este iertat de păcatele sale și mântuit din moarte. „*Har vouă și pace...*”: câtă bucurie poate naște aceste cuvinte în inima celui ce este conștient de darul de neprețuit pe care Dumnezeu îl dă oamenilor prin Isus Hristos... Perioada aceasta de har se va încheia odată, în ziua pe care numai Dumnezeu o cunoaște, și atunci va veni judecata asupra tuturor oamenilor; dar pentru omul credincios această judecată nu înseamnă altceva decât intrarea în viața cea adevărată, căci și pe el, ca de altfel pe toți cei ce vor fi trăit în supunere față de Dumnezeu, Judecătorul îl va întâmpina cu cuvinte de bucurie: „*Veniți, binecuvântații Tatălui Meu, moșteniți împărăția pregătită vouă de la întemeierea lumii*” (Matei 15:34).

„... din partea celui care este, care era și care vine...” ἀπὸ ὁ ὢν καὶ ὁ ἦν καὶ ὁ ἐρχόμενος

Cuvintele acestea vorbesc desigur despre Dumnezeu Tatăl, căci el însuși spusese în vechime lui Moise că numele său este „*Eu sunt cel ce sunt*”, sau „*Cel ce este*” (Exod 3:14). Pentru a sublinia veșnicia - continuitatea existenței lui Dumnezeu - apostolul Ioan indică aici și dimensiunea trecută și cea viitoare a existenței lui Dumnezeu. Dar oare de ce nu se referă la viitor folosindu-se tot de verbul „a fi”? Probabil din cauză că, în logica gândirii despre Dumnezeu ca existând veșnic, ar fi impropriu să gândești că „va fi”, devreme ce el există dintotdeauna: viitorul, cu privire la el, nu poate fi perceput în mod logic prin a-i reînnoi starea de „a fi”, fiindcă așa cum acum „este”, tot așa, în orice moment al viitorului, se va putea spune despre el că „este”.

„... din partea celor șapte duhuri...” ἀπὸ τῶν ἑπτὰ πνευμάτων

Dacă mi-aș propune să explic aceste cuvinte, cred că nu voi putea să spun mai multe decât să le citez pur și simplu și să adaug că mai sunt referințe la cele șapte duhuri în pasajele Apocalipsa 3:1; 4:5; 5:6. De ce sunt șapte duhuri? Ce semnificație și ce rol au ele? Acestea sunt exemple de probleme pe care nu avem cum și nici pentru ce să le rezolvăm: citim cuvintele respective și le primim așa cum sunt, căci Dumnezeu a vorbit: din partea celor șapte duhuri, deci, care sunt înaintea tronului său.